

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1247

Κυριακή Βαΐων βράδυ
16 Ἀπριλίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μαθήματα Μεγάλης Ἑβδομάδος

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα σω-
στικά ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ...» (κάθ. Μ. Δευτέρας)

Ο Χριστὸς εἶνε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ πνευματικὸς **φάρος** ποὺ φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς. Τὸν φάρο αὐτὸν κανένας ἄνεμος, καμμιὰ θύελλα, καμμιὰ δύναμις δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸν σβήσῃ οὔτε νὰ ἐλαττώσῃ τὸ φῶς του. Θὰ λάμπῃ αἰώνιως. Θὰ λάμπῃ μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὰ θαύματά του, μὲ τὸν ἅγιο βίον του. "Ὅλα φῶς, ὅλα ἀρετὴ, ὅλα τελειότης ἄφθαστος.

Ἄλλ' ἐκεῖ ποὺ ἡ λάμψι τοῦ Χριστοῦ κορυφώθηκε καὶ «ἡ ἀρετὴ του ἐκάλυψεν οὐρανοῦς» (Ἀμβ. 3,3) καὶ τὸ ἠθικὸ του ἀνάστημα ὑψώθηκε ὡς οὐρανομήκης πνευματικὴ στήλη, εἶνε **τὰ ἅγια πάθη του**. Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀνεξάντλητη πηγὴ τῶν ὠραιότερων διδασμάτων. Χριστιανός, ποὺ δὲν συγκινεῖται καὶ δὲ διδάσκεται ἀπὸ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, εἶνε τυφλὸς καὶ ἀναίσθητος· ὅπως λέει ἓνας Γερμανὸς φιλόσοφος καὶ ποιητῆς, χριστιανὸς ποὺ δὲ συγκινεῖται ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε ἀνθρωπὸς ἀλλὰ μιὰ πέτρα χωρὶς καρδιὰ καὶ αἴσθημα. Ἐνώπιόν μας τὶς ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἐκτυλίσσεται τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Καὶ καλοῦμεθα ὄχι νὰ τὸ παρακολουθήσουμε ἀπλῶς, ἀλλὰ νὰ δεχθοῦμε στὶς ψυχές μας τὸν φωτισμὸ ποὺ ἐξαποστέλλει ὁ Κύριος ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὸ σταυρὸ του.

Θὰ σᾶς παρουσιάσω **μερικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴν ἑβδομάδα τῶν παθῶν** τοῦ Κυρίου, ποὺ ἐνδιφέρουν κάθε Χριστιανό.

* * *

● Παρακολουθώντας μὲ καρδιὰ συντετριμμένη τὸν Ἰησοῦν, θὰ τὸν δοῦμε τῇ **Μεγάλῃ Τρίτῃ**, νὰ ρίχνῃ τοὺς φοβεροὺς κερανοὺς του, τὰ «*οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι...*» (Ματθ. 23,14 κ.έ.). Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ πρᾶος Ἰη-

σοὺς μίλησε μὲ τόση δριμύτητα ὅση τότε. Γιατί; Διότι ἐνώπιόν του εἶχε ὑποκριτάς. Καὶ ὁ ἀνεξίκακος Ἰησοῦς τίποτε ἄλλο δὲν μίσησε τόσο ὅσο τὴν **ὑποκρισία**. Ἡ ὑποκρισία εἶνε τὸ κίβδηλο νόμισμα, τὸ τεχνητὸ ἄνθος, ἡ πλαστογραφία τῆς ἀρετῆς. Γι' αὐτὸ καυτηρίασε τόσο πολὺ τὴν ὑποκρισία. Ἄλλ' ἀκούγοντας τὸν Κύριο νὰ ἐκφωνῇ τὰ «*οὐαὶ*» κατὰ τῶν ὑποκριτῶν, ἄς φοβηθοῦμε μήπως κ' ἐμεῖς ὑπαγόμεθα στὴν κατηγορία τῶν ὑποκριτῶν. Διότι ἡ ὑποκρισία εἶνε ἓνα μικρόβιον ποὺ εἰσχωρεῖ στὶς καρδιές ὄλων. "Ἄν θέλουμε νὰ εἴμεθα ἀληθινοὶ μαθηταὶ του, πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν πληγὴ τῆς ὑποκρισίας.

● Ἄλλὰ καὶ ἄλλο σοβαρὸ μάθημα παίρνουμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Τῇ **Μεγάλῃ Τετάρτῃ** βλέπουμε τὸν Ἰούδα νὰ παζαρεύῃ τὴν πώλησι τοῦ Διδασκάλου ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ θλιβερώτερα περιστατικὰ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Εἶνε μάθημα γιὰ ὅλους ὅσους ὑποδοῦλωςαν τὶς ψυχές τους στὸ χρῆμα, στὴν ὕλη, στὸ μαμωνᾶ. Φοβερὸ πάθος ἡ **φιλαργυρία**. Αὐτὴ μετέβαλε ἓναν ἀπόστολο σὲ προδότη. Αὐτὴ μεταβάλλει καὶ τοὺς Χριστιανούς σὲ εἰδωλόλατρες, ποὺ δὲ λατρεύουν πλέον τὸν Χριστὸ ἀλλὰ τὸν χρυσό. Βλέποντες τὸ κατάντημα τοῦ Ἰούδα ἄς προσέξουμε πολὺ, ἀγαπητοί μου, μήπως πιαστοῦμε κ' ἐμεῖς στὰ δίχτυα τῆς κατηραμένης φιλαργυρίας. Διότι χριστιανὸς ποὺ λατρεύει τὸ χρῆμα καὶ χάριν αὐτοῦ ψευδορκεῖ, ἀτιμάζει, κλέβει καὶ ἀδικεῖ, εἶνε ἓνας νέος Ἰούδας στὴ σημερινὴ κοινωνία.

● Καθὼς ἐξελίσσεται ἡ ἱστορία τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, **τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης** βλέπουμε τὸ μυστικὸ δεῖπνο. Τὴν τελευταία καὶ ἀλησμόνητη ἐκείνη νύχτα, ὁ Χριστὸς συνέφαγε γιὰ τελευταία φορὰ μὲ τοὺς μαθητάς

του. Τους ἔδωσε τις τελευταῖες παραγγελίες. Ἐτέλεσε δὲ τὸ **μυστήριο τῆς θείας εὐχαριστίας**, ποῦ εἶνε τὸ σπουδαιότερο μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ καρδιὰ τῆς λατρείας μας. Μετέδωσε ὁ ἴδιος τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του στοὺς μαθητάς. Ἦταν ἡ πρώτη θεία κοινωνία. Δυστυχῶς ὁμως καὶ σ' αὐτὴν βρέθηκε ἓνας **ἀνάξιος νὰ κοινωνήσῃ**. Ἦταν ὁ Ἰούδας. Μὲ ἀκάθαρτη ψυχὴ πλησίασε καὶ ἔλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια. Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου, πολλοὶ θὰ προσέλθουμε τις ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες νὰ κοινωνήσουμε. Πολὺ νὰ προσέξουμε, μήπως μεταξὺ μας ὑπάρχει ὁ Ἰούδας· δηλαδὴ ὁ ἀκάθαρτος, ὁ ἀμετανόητος, ὁ ἀνεξομολόγητος χριστιανός. Αὐτὸς ἄς μὴν πλησιάσῃ τὰ ἅγια, ἐὰν προηγουμένως δὲν καθάρισῃ τὴν ψυχὴν του μέσα στὰ δάκρυα τῆς μετανοίας.

● Ἐνα ἄλλο μάθημα μᾶς δίνει ἡ **ἀρνησις τοῦ Πέτρου**. Μᾶς διδάσκει πόσο ἀσθενής, ἀδύνατος καὶ ἀμαρτωλὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Διότι βλέπουμε ἓνα κορυφαῖο μαθητὴ νὰ πέφτῃ. Τί ἦταν ὁ Πέτρος; Κολοσσὸς πίστεως καὶ ἀρετῆς. Καὶ ὁμως **τὴ νύχτα τῆς Μεγάλῃς Πέμπτης** τὸν βλέπουμε νὰ ἀρνητῆται ἐμπρὸς σὲ μιὰ ὑπηρέτρια τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ἔπεσε ὁ Πέτρος, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ εἶνε ταπεινός. Ἔπεσε, γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅλους πόσο πρέπει νὰ προσέχουμε καὶ νὰ φοβούμεθα τὴν ἀμαρτία. Εἶνε τόσο φοβερὴ ἡ ἀμαρτία, ὥστε στὰ δίχτυα τῆς συλλαμβάνει καὶ ἀποστόλους καὶ προφήτας καὶ ἁγίους καὶ ἀσκητάς. Λοιπόν, Χριστιανέ· εἶσαι ἅγιος, ἔφθασες σὲ ὕψη τῆς ἀρετῆς; Μὴν ὑπερηφανεύεσαι. Διότι ἐνδέχεται νὰ πέσης, καὶ ἐκεῖνος ποῦ τώρα τὸν περιφρονεῖς ὡς ἀμαρτωλὸ νὰ γίνῃ ἅγιος καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτη θέσι τοῦ παραδείσου.

● Φθάνοντας στὸ ἀποκορύφωμα τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου θὰ αἰσθανθοῦμε τὸν Κύριό μας νὰ γεύεται τὸ μαρτύριο. Θὰ τὸν δοῦμε νὰ γονατίζει, νὰ πέφτῃ μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ μέσα στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Θ' ἀκούσουμε τὴν προσευχὴν του *«Πάτερ μου, ... οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ»* (Ματθ. 26,39). Θὰ δοῦμε νὰ τὸν σέρνουν ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ δικαστήριον σὲ δικαστήριον. Θὰ δοῦμε τοὺς ἐχθρούς του νὰ τὸν ντύνουν μὲ κόκκινη χλαμύδα, νὰ τοῦ πλέκουν *«στέφανον ἐξ ἀκανθῶν»*, νὰ τὸν περιπαίζουν καὶ νὰ τὸν ραπίζουν. Θ' ἀκούσουμε τις ἄγριες φωνές τους *«Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν»* (Ἰωάν. 19,15). Θὰ δοῦμε τὸν Πιλάτο νὰ ὑπογράψῃ τὴν καταδίκη του. Τέλος **τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ** θὰ δοῦμε τὸν Κύριό μας νὰ σηκῶνῃ τὸ βαρὺ σταυρὸ καὶ νὰ κάμπτεται ἀπὸ τὸ βάρος. Ἄλλὰ ποιὸ βλέμμα θὰ μπορέσῃ πλέον νὰ πα-

ρακολουθήσῃ τὴ σκηνὴ τῆς σταυρώσεως; Θὰ τὸν ἀντικρύσουμε νὰ ὑψώνεται γυμνὸς ἐπάνω στὸ ξύλον καὶ θ' ἀκούσουμε νὰ λήξῃ ἓναν - ἓνα τοὺς ἑπτὰ λόγους τοῦ σταυροῦ, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ πρῶτος εἶνε φωνὴ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον καὶ **συγχωρήσεως** (*«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι»* Λουκ. 23,34) καὶ ὁ τελευταῖος φωνὴ **ἀφοσιώσεως στὸν Πατέρα** (*«Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου»* ἔ.ἀ. 23,46). Χριστιανέ· μπορεῖς ὅσο ζῆς νὰ λές κ' ἐσὺ «Οὐράνιε Πατέρα, συγχωρῶ τὸν κάθε ἐχθρό μου», καὶ ὅταν κλείσῃς τὰ μάτια στὸ μάταιο τοῦτο κόσμον νὰ πῆς «Πάτερ μου, δέξου τὴν ψυχὴν μου στὰ χεῖρα σου»;

* * *

Αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ μαθήματα μᾶς παρέχει ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Τὰ μαθήματα τῆς μετανοίας, τῆς συντριβῆς, τοῦ φόβου τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος. Γι' αὐτὸ νὰ παρακολουθήσουμε τις ἀκολουθίες τῆς μετέωρῃς εὐλάβειαι. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ μπαίνουμε στὸν ἱερὸ ναὸ τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιὰ καὶ ὁ νοῦς μας, **ὅλα νὰ εἶνε ἀφωσιωμένα στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ τὰ πάθη του**. Καμμιά συνομιλία, καμμιά ἀταξία, καμμιά ἀσχημοσύνη δὲν ἐπιτρέπεται τις ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Μικροὶ - μεγάλοι, γυναῖκες - ἄντρες, νέοι - γέροντες, ὅλοι ἐδῶ μὲ εὐλάβεια· ὄχι γιὰ νὰ συζητήσουμε, ὄχι γιὰ νὰ γελάσουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τί ὑπέφερε Ἐκεῖνος πρὸς χάριν μας, νὰ διδαχθοῦμε καὶ νὰ ἀλλοιωθοῦμε.

Στὸ ζήτημα τῆς τάξεως ἐπιμένω. Οἱ ἡμέρες αὐτὲς μᾶς ἐπιφορτίζουν μὲ μεγαλύτερη εὐθύνη. Οἱ γονεῖς μὴν ἀφήνετε τὰ παιδιὰ νὰ γυρίζουν μέσα στὴν ἐκκλησία σὰ νὰ εἶνε σὲ χωράφι. Κάθε μητέρα νὰ ἔχῃ κοντὰ τὸ μικρὸ της, κάθε πατέρας τὸ παιδί του. Ὅλοι μὲ ἱερὰ εὐλάβεια γύρω ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ τὸν ἐπιτάφιο. Ὅπως γύρω ἀπὸ τὸ νεκρὸ πατέρα μαζεύονται τὰ παιδιὰ καὶ κλαῖνε, ἔτσι κ' ἐμεῖς γύρω ἀπὸ τὸ Μεγάλον μας Νεκρὸ, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν, ἄς συγκεντρωθοῦμε, καὶ ἄς ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας νὰ δεχθοῦμε τὸν φωτισμὸ τῶν σεπτῶν παθῶν του. Τότε θὰ αἰσθανθοῦμε τί ὑπέφερε ἐκεῖνος γιὰ τὴν κάθε μιὰ ψυχὴ καὶ μὲ εὐγνώμονα καρδιὰ θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς στὸ Λυτρωτὴ μας·

Χριστέ, νυμφίε τῶν ψυχῶν μας. Τὰ πάθη σου μαγνητίζουν, φωτίζουν, ἀγιάζουν τις ψυχές. Γιὰ ὅ,τι ὑπέφερες πρὸς σωτηρίαν μας σὲ εὐγνωμονοῦμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ἐμπρὸς στὴν τόση ἀγάπη σου σοῦ ὑποσχομέθα, ὅτι **θὰ εἴμεθα πάντοτε δικοί σου**.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος